

Arrest

nr. 65 308 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat L. BEERDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Armeense nationaliteit, geboren te Jerevan op X.

1.2. Hij verklaarde op 23 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 23 augustus 2010 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), het Nederlands als taal van het onderzoek bepaald.

1.4. Verzoeker werd op 15 september 2010 gehoord en verklaarde over een paspoort met een visum voor Duitsland te beschikken.

1.5. Op 22 september 2010 hebben de Belgische autoriteiten de terugname van verzoeker gevraagd aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 9 van de Verordening (EG) 343/2003.

1.6. De Duitse autoriteiten hebben op 9 november 2010 de overdracht van verzoeker aanvaard.

1.7. Verzoeker diende op 21 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 15 maart 2011 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 27 april 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De beslissing van 15 maart 2011 is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Artikel 9ter - §3, 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen, die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1) en 2) lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van zijn identiteit, maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens art. 9ter, §2, 3) lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met deze beslissing en evenmin met de motivering ervan en wenst bij deze beroep tot nietigverklaring aan te tekenen. Het hoger beroep is gebaseerd op de volgende en alle andere, in de loop van de behandeling van deze zaak, aan te voeren motieven. Enige middel, genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel: Het zorgvuldigheidsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur een concreet gedragsvoorschrift met een positiefrechtelijk karakter voor de overheid dat door de administratieve overheden en door Uw Raad van State getoetst kan worden. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, dient de beslissing te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren, desnoods via advies van deskundigen om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval. Een beleidsnorm mag niet automatisch, zonder enig nader onderzoek, in een individueel geval worden toegepast. Het onderzoek van het bestuur dient zonder enige vooringenomenheid te geschieden.*

(MAST, A., e.a., *Overzicht van Administratief Recht*, Kluwer, 1996, p. 49, met uitgebreide verwijzingen naar de rechtspraak van Uw Raad). Een zorgvuldige besluitvorming houdt in dat de administratie de toepasselijke rechtsregels op alle relevante feiten toepast en na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen beslist. De kern van elke discretionaire bestuursbeslissing is de belangenafweging waarbij het bestuur alle betrokken belangen daadwerkelijk en in concreto met elkaar confronteert en tegen elkaar afweegt. Schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Bij het nemen van een administratieve beslissing dienen alle feitelijke elementen van een dossier door de overheid zorgvuldig verzameld te worden en onderzocht, hetgeen deel uitmaakt van de formele zorgvuldigheidsplicht, doch eveneens dienen deze elementen met zorgvuldigheid beoordeeld en afgewogen te worden. Een zorgvuldige besluitvorming houdt in dat de administratie de toepasselijke rechtsregels op alle relevante feiten toepast en na een behoorlijke afweging van alle terzake dienende gegevens en belangen beslist. De kern van elke discretionaire bestuursbeslissing is de belangenafweging die het bestuur dient te doen. Een zorgvuldige belangenafweging vereist in de eerste plaats dat het bestuur alle betrokken belangen daadwerkelijk en in concreto met elkaar confronteert en tegen elkaar afweegt. Bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid moet het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht nemen.

De schending in concreto. Gezien de lopende asielprocedure dient bij het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een tijdelijk verblijf om medische redenen wettelijk gezien geen kopie van een identiteitsdocument toegevoegd te worden. Als bewijs van de lopende asielaanvraag volstaat het ongetwijfeld te verwijzen naar de computerbestanden welke de dienst vreemdelingenzaken kan raadplegen en welke aantonen dat op het moment van indiening van de aanvraag om een verblijf om medische redenen de asielaanvraag van verzoeker in behandeling was bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De aanvraag tot het bekomen van een verblijf om medische redenen werd onontvankelijk verklaard omdat niet zou zijn aangetoond dat verzoeker van een vrijstelling terzake geniet. Nochtans is in het verzoek d.d. 18 februari 2011 verwezen naar de asielprocedure die nog hangende is en wordt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. Een dergelijk bewijs ligt uiteraard voor indien de computergegevens van verzoeker worden gecontroleerd. Vermits er bovendien nog geen eindbeslissing is van de dienst Vreemdelingenzaken, kan verzoeker uiteraard ook niet het bewijs bijbrengen dat zijn asielaanvraag nog niet zou zijn afgesloten. Het volstaat in rechte dat verzoeker verwijst naar de asielprocedure die werd ingeleid bij de dienst vreemdelingen en behoudens tegenbewijs door de dienst vreemdelingenzaken kan dan ook aanvaard worden dat deze asielprocedure nog niet is afgehandeld, temeer daar alle mogelijkheden van verificatie ter beschikking zijn van de dienst vreemdelingenzaken. Laatst op 4 april 2011 werd verzoeker nog uitgenodigd voor een interview, maar om medische redenen diende verzoeker zich te verontschuldigen, waarvan de nodige attesten werden toegezonden aan de dienst vreemdelingenzaken zodoende dat een nieuwe datum voor interview zal moeten vastgesteld worden. Het was derhalve voor de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder eenvoudig om zelf na te gaan of er nog een asielprocedure in behandeling was, zo ja voor welke instantie dit dossier in behandeling is en of er reeds een eind beslissing is genomen inzake de asielaanvraag. Dergelijk evident onderzoek behoort tot de essentiële onderhoudsverplichtingen van de dienst vreemdelingenzaken. De dienst vreemdelingenzaken kan dan ook niet stellen dat terzake een bijzondere bewijslast zou rusten op de aanvrager van een tijdelijk verblijf om medische redenen. In tegendeel is de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken op onzorgvuldige wijze voorbereid en heeft men zelfs geen minimale inspanning willen doen om voor de hand liggende feiten te verifiëren. Een dergelijke manifeste schending van de formele en materiële zorgvuldigheidsplicht maakt bovendien ook een manifeste schending uit van het redelijkheidsbeginsel, dit gezien de bijzonder ernstige en levensbedreigende medische situatie waarin verzoeker verkeert. Deze bijzonder ernstige levensbedreigende situatie is aangetoond aan de hand van gedetailleerde attesten en in deze omstandigheden - om louter formalistische eisen en zonder zelf enige verificatie van de beschikbare gegevens door te voeren - overgaan tot het nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid getuigt van onredelijkheid. Verzoek tot kosteloze rechtspleging: Verzoeker heeft tweedelijns juridische bijstand bekomen. Derhalve komt hij ook van rechtswege in aanmerking voor kosteloze rechtspleging. Verzoeker vraagt dan ook vrijstelling van de verplichting tot betaling van het rolrecht. Een schrijven van de voorzitter van het Bureau voor Juridische Bijstand wordt toegevoegd voor zover reeds ontvangen, of zal worden toegevoegd op eerste verzoek."

2.3. In de nota stelt de verwerende partij:

"In een enig middel poneert verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd verzoekers aanvraag op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet op 15.03.20 11 onontvankelijk bevonden aangezien verzoeker niet uitdrukkelijk heeft aangetoond te zijn vrijgesteld van de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen. Door verzoeker werd geen bewijs geleverd van de vrijstelling. Verzoeker meende dat hij geen identiteitsdocument dient voor te leggen, gezien hij een asielzoeker is wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (art. 9ter, §2, al. 3). Verzoeker heeft dienaangaande in zijn aanvraag slechts verwezen naar zijn hangende asielaanvraag. Art. 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt: (...).

Verzoeker heeft in zijn aanvraag enkel gemeld dat hij geen afschrift van een nationaal paspoort of een nationaal identiteitsbewijs bij brengt aangezien zijn asielprocedure nog loopt. Het louter vermelden van de vrijstelling kan bezwaarlijk worden gelijkgeschakeld met het 'aantonen van de vrijstelling' in de zin van art. 9ter §2, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen enkel stavingsstuk toegevoegd aan zijn aanvraag om de vrijstelling aan te tonen. Het komt aan verzoeker om de vrijstelling te bewijzen in de aanvraag. Terwijl verzoeker in zijn aanvraag evenmin heeft verwezen naar 'de computerbestanden welke de dienst vreemdelingenzaken kan raadplegen'. Verzoekers beschouwing dat het volstaat te verwijzen naar de computerbestanden welke de dienst vreemdelingenzaken kan raadplegen missen trouwens juridische grondslag zoals blijkt uit de bewoordingen van art. 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar zijn schrijven aan de dienst Vreemdelingenzaken waarin hij zich om medische redenen verontschuldigd aanwezig te kunnen zijn op het interview heeft geen enkele betrekking op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, maar enkel zijn asielprocedure. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die door verzoeker daadwerkelijk werden overgemaakt, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

2.4. Artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt:

"De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Verzoeker meldt in de aanvraag dat er nog een asielaanvraag lopende is en voegt in dezelfde aanvraag zijn O.V.-nummer toe.

De verwerende partij stelt in de nota: *"Het louter vermelden van de vrijstelling kan bezwaarlijk worden gelijkgeschakeld met het 'aantonen van de vrijstelling', Terwijl verzoeker in zijn aanvraag evenmin heeft verwezen naar 'de computerbestanden welke de dienst vreemdelingenzaken kan raadplegen'."* Volgens de verwerende partij dient de aanvrager, volgens de letter van artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, de vrijstelling uitdrukkelijk aan te tonen.

Uit het administratief dossier blijkt de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing kennis heeft van het feit dat verzoeker op 23 augustus 2010 een asielaanvraag heeft ingediend die nog niet definitief is afgewezen. Deze gegevens waren gekend bij de verwerende partij ongeacht een eventuele verwijzing naar de computerbestanden van de dienst vreemdelingenzaken door verzoeker. Door geen rekening te houden met deze gegevens van het dossier is de bestreden beslissing niet gestoeld op een correcte feitenvinding en niet zorgvuldig voorbereid. Verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC